

Alkotmánybíróság

A Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiuma, mint elsőfokú bíróság útján

Tisztelt Alkotmánybíróság

|                                                              |                            |                                 |
|--------------------------------------------------------------|----------------------------|---------------------------------|
| <b>ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG</b>                                      |                            |                                 |
| Ügyszám: <u>IV/ 01672 - 0 / 2023</u>                         |                            |                                 |
| Érkezett: <u>IV/ 01693 - 0 / 2023</u><br><b>2023 JÚL 27.</b> |                            |                                 |
| Erkezés módja                                                |                            |                                 |
| <input type="checkbox"/> POSTÁN                              | <input type="checkbox"/> @ | <input type="checkbox"/> EGYÉB: |
| Példány:                                                     | Melléklet:                 | Kezelőiroda:                    |
| <u>2</u>                                                     | <u>9 példány</u>           | <u>lu</u>                       |

|                                                        |  |            |
|--------------------------------------------------------|--|------------|
| <b>FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK<br/>GAZDASÁGI KOLLÉGIUMA</b>   |  | <b>51.</b> |
| FŐLAJSTROMSZÁM<br>KEZDŐIRATON:                         |  |            |
| Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon |  |            |
| Érkezett: <b>2023 JÚL 21.</b>                          |  |            |
| PÉLDÁNY: <u>IV.</u>                                    |  |            |
| MELLÉKLET: <u>KÖZTÜK:</u>                              |  |            |
| FŐLAJSTROMSZÁM:<br>UTÓIRATON: <u>hagyóp/23</u>         |  |            |

Az

Indítványozó a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselője, a Rátky és Társa Ügyvédi Iroda

képviseli: dr. Rátky Miklós ügyvéd

útján az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja és „az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény” (a továbbiakban: „Abtv.”) 27. §-a alapján a Kúria Gfv.I.30.126/2023/2. számon meghozott végzése ellen az alábbi

### *alkotmányjogi panaszt*

terjeszti elő.

#### I. Indítvány

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a Kúria Gfv.I.30.126/2023/2. számon meghozott végzésének alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azt semmisítse meg. A Kúria végzése ugyanis sérti az Indítványozónak az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése szerinti törvény előtti egyenlőséghez való jogát, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljárásához való jogát, illetve az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogát.

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék előtt 21.G.40.858/2023. ügyszámon folyamatban lévő és a Kúria Gfv.I.30.126/2023/2. számon meghozott végzése következtében felül nem vizsgált jogerős közbenső ítélet alapján a kereset összezszerősége tárgyában folytatódó eljárást felfüggeszteni szíveskedjen.

#### II. Törvényi és formai követelmények

##### II.1. Az alkotmányjogi panasszal érintett bírói döntés pontos megjelölése:

- ❖ Kúria Gfv.I.30.126/2023/2. számon meghozott jogerős végzése {a 3271/2021 (VII. 7.) AB végzés, Indokolás [29] is rögzíti, hogy a felülvizsgálati kérelmet visszautasító végzés ellen alkotmányjogi panasszal lehet élni}

Az alkotmányjogi panasszal támadott döntést érintő ügyben meghozott, de jelen panaszban nem támadott további bírói döntések:

- ❖ Fővárosi Törvényszék 21.G.41.091/2019/60. számú elsőfokú közbenső ítélete
- ❖ Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.380/2022/12. számú jogerős közbenső ítélete

## II.2. A tényállás és a pertörténet rövid ismertetése:

Indítványozó és a

int az alapper alperese között 2010. december 1-jén kezdődő kockázatviseléssel vagyonbiztosítási szerződés jött létre, amelyre tekintettel az alapper alperese a számú kötvényt állította ki. A szerződés megkötésében alkuszként mint az alapper beavatkozója járt el a felperes oldalán.

A felek a vagyonbiztosítási szerződést 2013. októberében módosították és a szám alatti ingatlan mellett a szám alatti ingatlanra is kiterjesztették a biztosítást. Ennek okán az alapper alperese 2013. október 16-án számú kötvényt állított ki a felperes u. és számú telephelyein, azaz két biztosítási objektumon sportlétesítmény működtetése, mint biztosítási tevékenység biztosítására. A kötvény tartalma szerint a kockázatviselés kezdete 2010. december 1., a módosítás dátuma 2013. október 15.

2015. május 04. napján bekövetkezett társasági jogi átalakulás következtében az Indítványozóból való kiválással létrejött az ft. és annak tulajdonába került a utcai telephely. Az alapper alperesének az alapperben kifogásolt eljárása következtében a számú kiállított kötvény a kiválást követően kizárólag az tulajdonába került utcai ingatlan vonatkozásában nyújtott biztosítási fedezetet, míg az Indítványozó tulajdonában maradó szám alatti ingatlanra új kötvényt került kiállításra számmal.

2018. június 13. napján az Indítványozó szám alatti ingatlanán tűz ütött ki, amely az ingatlanon lévő két csarnokból álló raktárépület közel 3500 m<sup>2</sup>-es területét érintette, amelynek következtében a raktárépületben tárolt műszaki cikkek, illetve a berendezések megégtek, megsemmisültek. A raktárépület mellett kialakított irodaépület csarnok felőli homlokzatán lévő nyílászárók megégtek, az irodaépület helyiségei erősen szennyeződtek.

Az Indítványozó oldalán eljáró alkusz a káreseményt a biztosítónak bejelentette. Az Indítványozó igényét azonban csak korlátozott mértékben 3.320.000, - Ft összegben ismerte el. Állítása szerint ugyanis számú kötvénnyel csak a szám alatt található wellness-fitness centrum lett biztosítva, a szám alatti címen található egyéb épületekre (raktár és iroda), a benne lévő gépekre, berendezésekre, az ott folyó raktározási tevékenységre nem adott ki fedezetet.

Indítványozó ennek okán keresettel fordult a bírósághoz, kérve az alperes kötelezését 614.913.230.- forint biztosítási szolgáltatás teljesítése jogcímén történő és ezen összeg után 2018. június 13-tól a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt mértékű kamata, valamint perköltsége megfizetésére. Az alapper alperese a keresetet jogalapjában és összegszerűségében egyaránt vitatta.

A Fővárosi Törvényszék 21.G.41.091/2019/60. szám alatt hozott közbenső ítéletében megállapította a [REDAKT] szám alatti telephelyen bekövetkezett tűzkáreseményért, mint biztosítási eseményért az alapper alperesének a helytállási kötelezettségét. Az alapper alperesének a helytállási kötelezettségét azonban az Indítványozó és az alapper beavatkozójának érvelésével ellentétben nem a 2010. december 1-jei kockázatviselésű, [REDAKT] kötvényszámú vagyonbiztosítási szerződésre alapítottan állapította meg, hanem úgy foglalt állást, hogy a peres felek között [REDAKT] kötvényszámon 2015. szeptember 10. napján új vagyonbiztosítási szerződés jött létre, és ezen a szerződésen alapult az alapper alperesének helytállási kötelezettsége. Az elsőfokú ítélet szerint az Indítványozó nem tévesztette meg az alperest a biztosítási szerződésben a [REDAKT] szám alatt jelzett telephely megjelöléssel és nem ejtette tévedésbe a tekintetben, hogy az ingatlanon különböző rendeltetésű épületek vannak, és nem hallgatta el az egyik ingatlan (a raktárpület) bérleményként történő hasznosítását sem.

Az elsőfokú ítélettel szemben az Indítványozó és az alperes is fellebbezést terjesztettek elő. Indítványozó az elsőfokú ítélet indokolását támadta és annak részbeni megváltoztatását kérte. Fellebbezésében kérte annak megállapítását, hogy az alapper alperesének helytállási kötelezettsége a [REDAKT] kötvényszámú vagyonbiztosítási szerződés alapján áll fenn, továbbá többek között kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet nem adta indokát annak, hogy milyen okból tekintette megszüntnek [REDAKT] kötvényszámú biztosítási szerződését, illetve milyen alapon kezelte tényként az alanycserét [REDAKT] számú kötvény biztosított pozíciójában. Az alperes a fellebbezésében a közbenső ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Ennek körében rögzítette, hogy ugyan abban egyetért az elsőfokú bírósággal, hogy a felek közötti biztosítási jogviszony a [REDAKT] számú kötvény szerint áll fenn, azonban álláspontja szerint helytállási kötelezettsége nem állt be, mivel a [REDAKT] számú kötvény kiállítását megelőző biztosítási ajánlatban nem került megjelölésre telephelyként a [REDAKT], illetve ott folytatott tevékenységként a bérbeadás, illetve a bérlő raktározási tevékenysége.

A Fővárosi Ítéltábla az Ítéletben - annak rendelkező része szerint - az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyta, az Indokolás [9] szakaszában rögzítette, hogy a fellebbezések nem alaposak. Ehhez képest az Ítélet indokolásának [15] szakaszában a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes a közlési kötelezettségének maradéktalanul nem tett eleget, amikor nem jelölte meg, hogy az ingatlanon több épület áll, eltérő megközelítési lehetőségekkel és nem csak sportlétesítményként használja azokat, azaz az épületekben folyó tevékenységeket nem részletezte. A közlési kötelezettség megsértése következménye a Ptk.<sup>1</sup> 6:452. § (3) bekezdés alapján, hogy az alperes kötelezettsége nem áll be.

A jogerős ítélettel szemben az Indítványozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyben kérte elsődlegesen a jogerős közbenső ítélet hatályon kívül helyezését és új határozat meghozatalát annak megállapításával, hogy az alapper alperese a biztosítási eseményért a [REDAKT] kötvényszám alatti vagyonbiztosítási szerződés alapján köteles helytállni. Másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és szükség szerint az első- vagy másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat meghozatalára utasítását kérte. Felülvizsgálati kérelme indokolásaként az Indítványozó részletes előadást tett arról, hogy a [REDAKT] kötvényszámmal ellátott vagyonbiztosítási szerződés alanyának a polgári jog hatályos elvei és rendelkezései alapján miért az Indítványozó tekintendő. Ezen okból pedig

<sup>1</sup> „a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény” (a továbbiakban: „Ptk.”)

bemutatta, hogy e szerződés tartalma a biztosítási esemény bekövetkezésének időpontjában a [REDAKT] [REDAKT] szám alatti ingatlan valamennyi épületére kiterjedt. Érvelt végezetül az alperes felróható magatartása figyelmen kívül hagyásának jogellenességével, illetve jogegységi indítványt tett.

A Kúria a jelen alkotmányjogi panasszal támadott Gfv.I.30.126/2023/2. számon meghozott jogerős végzésével az Indítványozó felülvizsgálati kérelmét visszautasította. Indokolása szerint „a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi törvény” (a továbbiakban: „Pp.”) rendelkezései alapján a felülvizsgálati kérelem érdemben nem bírálható el.

E körben előadta, hogy a per vagyoni jogi perben tekintendő és felhívta a Pp. 408. § (2) bekezdésében meghatározott azon megszorító rendelkezését, miszerint: „Nincs helye felülvizsgálatnak vagyoni jogi perben, ha az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indokolásra utalással hagyta helyben.” Hozzátette: annak megállapítása, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indokolással hagyta-e helyben „a felülvizsgálat engedélyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2021 (VII. 12.) PK vélemény” 11. pontja és indokolása szerint a Kúria hatáskörébe tartozik. Ehhez kapcsolódóan hozzátette, hogy a Kúria Pfv.I.21.058/2022/2. számú döntése (megjelent: BH2022. 326.) szerint annak elbírálása során, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indokolásra utalással hagyta-e helyben, azt kell vizsgálni, hogy a keresettel érvényesített jog és az érdemi védekezés által körülhatárolt jogvita érdemi eldöntése szempontjából jelentős kérdésekben megegyezett-e az eljáró bíróságok álláspontja.

Erre hivatkozással úgy foglalt állást, hogy a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal a peres felek közötti új biztosítási szerződés létrejötte, tartalma, érvényessége, a biztosítási szerződésre alkalmazandó anyagi jogszabály meghatározása, valamint a biztosítási díj megfizetésére irányuló korábbi per figyelembevételére körében. Megállapította, hogy a másodfokú bíróság az Indítványozó közlési kötelezettségével kapcsolatban ugyanakkor arra a következtetésre jutott, hogy azt a 2015-ös szerződéskötés időpontjában nem teljesítette maradéktalanul, valamint nem tudta bizonyítani a kivételek fennállását, így az alperes szolgáltatási kötelezettsége nem állt be. Ez azonban csak a [REDAKT] megközelíthető, külön megjelölhető, nem a wellness tevékenységgel érintett épületekben keletkezett tűzkár biztosítási eseményre vonatkoztatható. Miután az alperes részben elismerte szolgáltatási kötelezettségének fennállását, ezért helytállónak ítélte az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének a megállapítását.

Mindezekre tekintettel kimondta: a másodfokú bíróság a felperes közlési kötelezettségének teljesítésével és az alperes szolgáltatási kötelezettségének be nem állásával kapcsolatban az elsőfokú bíróságtól eltérő következtetésre jutott, de ennek a keresettel érvényesített jog és az érdemi védekezés által körülhatárolt jogvita érdemi eldöntése szempontjából nem volt jelentősége. A Kúria értékelése szerint ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indokolásra utalással hagyta helyben, így a Pp. 408. § (2) bekezdése alapján felülvizsgálatnak nincs helye. Mivel az Indítványozó felülvizsgálati kérelemmel együtt nem nyújtott be felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet, ezért a Kúria a Pp. 415. § (1) bekezdés e) pontja alapján a felülvizsgálati kérelmet visszautasította.

### **II.3. A jogorvoslati lehetőségek kimerítése**

Indítványozó számára a Kúria Gfv.I.30.126/2023/2. számú végzésével szemben, - ahogy arra a Pp. 407. § (1) bekezdésének d) pontjára hivatkozással a végzésben a Kúria is utal - jogorvoslati lehetőség nincs biztosítva.

Előadjuk, hogy az alapper beavatkozója a Kúria jelen alkotmányjogi panaszban támadott Gfv.I.30.126/2023/2. számú végzésével szemben jogegységi panaszt, a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.380/2022/12. számú jogerős közbenső ítéletével szemben pedig alkotmányjogi panaszt nyújtott be.

### **II.4. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje**

Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló bírói döntés kézbesítésére az Indítványozó részére a jogi képviselője útján került sor 2023. május 26. napján elektronikus úton. Alkotmányjogi panaszunkat az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napon belül, határidőben nyújtjuk be.

### **II.5. Az indítványozó érintettségének bemutatása**

Indítványozó jogait és érdekeit a jelen alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntés érinti, hiszen az Indítványozó a jelen alkotmányjogi panasszal támadott döntés alapjául szolgáló eljárásban felperesként vett részt, a támadott döntés az általa benyújtott felülvizsgálati kérelmet utasította vissza. Az Indítványozó Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint megkövetelt érintettsége ekképpen igazolt.

### **II.6. Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta, vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés**

Indítványozó az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében deklarált törvény előtti egyenlőség, illetve a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében deklarált tisztességes eljáráshoz, illetve a jogorvoslatihoz való jogának sérelmét állítja.

Az Indítványozót ért alapjogsérelem bekövetkezése egyrészt ahhoz köthető, hogy az alkotmányjogi panaszban bemutatott, a bírói döntést érdemben befolyásoló bírói (Kúria) jogértelmezés ellentétben áll az Alaptörvény konkrét rendelkezéseivel, vagyis a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség áll fenn az Abtv. 29. § első fordulata alapján. Ezen alaptörvény-ellenes bírói jogértelmezés röviden abban ütközik ki, hogy a bírói döntés nem felel meg az Alaptörvény jogszabályok értelmezésére vonatkozó követelményeinek. Az Alkotmánybíróság már több döntésében {pl. 20/2017. (VII. 18.) [23]} is hangsúlyozta, hogy a bírói függetlenség biztosítéka a törvényeknek való alávetettség; a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghozni. Az ezzel ellentétes bírói döntés önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság elvével.

Ennek okán az Indítványozó oldalán a fent említett alapjogok sérelmét valósította meg a Kúria később részletesen bemutatott azon alaptörvény-ellenes eljárása, miszerint eloldva magát a Pp. 408. § (2)

bekezdésében egyértelműen megjelenő jogalkotói szándéktól, az ott kodifikált felülvizsgálat törvény általi kizártságának esetét, önkényesen és a Pp. adott rendelkezésében egyébként elő nem írt feltétel megteremtésével és vizsgálatával, a jogszabályi rendelkezés átértelmezésével alkalmazta.

Amennyiben a Kúria a Pp. 408. § (2) bekezdésének alkalmazása során figyelemmel lett volna az Alaptörvény 28. cikkéből fakadó kötelezettségére, akkor nem követett volna olyan jogértelmezést, amely a fenti indokok alapján az Indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében deklarált jogainak megsértését valósította meg.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét veti fel az is, hogy a Kúria a támadott döntésében nem az Alaptörvény által elvárt mértékben tett eleget az indokolási kötelezettségének. Nem bontotta ki ugyanis kellő részletességgel azt, hogy a bíróságoknak a közlési kötelezettség és a szolgáltatási kötelezettség be nem állása körében fennálló eltérő jogi álláspontjuk miért nem bír jelentőséggel a keresettel érvényesített jog és az érdemi védekezés által körülhatárolt jogvita érdemi eldöntése szempontjából.

A bírói döntést érdemben befolyásoló alapjogsérelem áll fenn az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében meghatározott törvény előtti egyenlőség követelményével összefüggésben is, hiszen a Kúria a Pp. 408. § (2) bekezdésében megjelenő jogalkotói akarattól elszakadva, indokolatlanul hátrányos megkülönböztetést alkalmazott azon személyek között, akiknek az ügyében eljáró másodfokú bíróság eltérő jogszabályi rendelkezésre és jogi indoklásra utalással hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét. A Kúria ezen önkényesen alkalmazott hátrányos megkülönböztetése hiányában az Indítványozó ügyében a Pp. 408. § (2) bekezdésében kodifikált felülvizsgálatot kizáró ok fennállás nem került volna kimondásra, ekképpen az Indítványozó felülvizsgálati kérelme befogadásra került volna.

Bár az Abtv. 29. §-ában írt feltételek vagylagos jellegűek, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az alkotmányjogi panasz befogadását {3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}, állításunk, hogy az alkotmányjogi panaszban bemutatottak alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést is jelentenek. Ezek górcső alá vételével ugyanis annak megválaszolása válik szükségessé, hogy a törvény előtti egyenlőség követelménye, valamint a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz fűződő jogok érvényesülnek-e akkor, ha a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a törvény expressis verbis rendelkezése hiányában – figyelembe véve a másodfokú bíróság Pp. 386. § (4) bekezdésében meghatározott jogosultságát - minden esetben magának vindikálja a Pp. 408. § (2) bekezdésében meghatározott felülvizsgálat kizártsága esetének fennállását vagy fenn nem állását és ennek vizsgálatát a törvényben elő nem írt szempontok alapján végzi el. E gyakorlat ugyanis azt okozza, hogy a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felek között a jogalkotó szándéka ellenére megkülönböztetés alakul ki és a fél a felülvizsgálati kérelmének előterjesztése időpontjában egyáltalán nem bír tudomással arról, hogy a Kúria - a törvényben nem szereplő szempontok alkalmazásával – a Pp. 408. § (2) bekezdése esetének fennállása mellett fog dönteni, önhibáján kívül elmulasztva ezzel a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem előterjesztését is. Ez pedig azért is jár különösen jelentős sérelemmel, mert a felülvizsgálatot visszautasító végzést követően engedélyezés iránti kérelem, illetve a végzéssel szemben jogorvoslat előterjesztését a Pp. nem teszi lehetővé.

### III. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

#### III.1. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

- ❖ Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdés  
*„A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.”*
- ❖ Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés  
*„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”*
- ❖ Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés  
*„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”*

Az Alkotmánybíróság gyakorlatára tekintettel röviden kifejtjük, hogy a felülvizsgálati kérelem visszautasításával kapcsolatos alaptörvény-ellenesség kapcsán miért tartjuk hivatkozhatónak a jogorvoslathoz való jog sérelmét is.

Az Alkotmánybíróság több döntésében hangsúlyozta már, hogy a felülvizsgálat nem hozható összefüggésbe az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében deklarált jogorvoslathoz való joggal, mert az csak a rendes jogorvoslatra terjed ki (pl.: 3120/2012. (VII. 26.) AB határozat, Indokolás [22-23], 3233/2016. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [16]).

Azonban az Alkotmánybíróság a 3020/2018. (I. 26.) AB határozat indokolásában ugyan az alkotmányjogi panasz vonatkozásában, de leszögezte: *„bár a jogorvoslathoz való alapjogból nem következik kényszerítően e jogorvoslati lehetőség megteremtése, ha jogalkotó mégis megnyitotta e jogorvoslati forma lehetőségét, akkor - a jogalkotónak alkotmányos kötelessége olyan eljárásjogi szabályok megalkotása, amelyek alkalmazásával az alkotmányos jogokat ért jogsérelem valóságosan, azaz hatékonyan orvosolhatóvá válik”* (Indokolás [37]).

A 6/2020. (III. 3.) AB határozatban pedig kimondta: *„A következetes alkotmánybírósági gyakorlat szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből kényszerítően nem következik a rendes jogorvoslati formákon felüli, egyéb jogorvoslati lehetőségek biztosítása. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság leszögezte azt is, hogy amennyiben jogalkotó mégis megteremtette a rendes jogorvoslaton felüli, valamely további jogorvoslat lehetőségét, abban az esetben ez jogalkotói döntés e jogorvoslat elbírálására hatáskörrel rendelkező bíróságok számára olyan, az Alaptörvény 28. cikkéből fakadó alkotmányos kötelezettséget is létrehozott, amely szerint jogalkalmazásuk során a jogalkotó által megnyitott jogorvoslat lehetősége az Alaptörvényből levezethető követelményeknek megfelelően, így hatékonyan és ténylegesen is érvényesüljön (lásd: 14/2015. (V. 26.) AB határozat, Indokolás [43]; 11/2017. (V. 26.) AB határozat, Indokolás [31]; legutóbb: 3285/2017. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [27]).”* (3020/2018. (I. 26.) AB határozat, Indokolás [39]).

Indítványozó jogorvoslathoz való jogának sérelmét nem jogalkotói, hanem jogalkalmazói oldalról állítjuk. Az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján ugyanis bár nem következik az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből a felülvizsgálat biztosítása, azonban, ha a jogalkotó valamilyen jogorvoslati forma



lehetőségét megnyitotta, úgy a bíróságoknak a jogalkalmazásuk során biztosítaniuk kell, hogy e megnyitott jogorvoslat hatékonyan és ténylegesen érvényesüljön. A Kúria a jelen alkotmányjogi panaszban támadott döntése az Indítványozó felülvizsgálathoz való jogának hatékony és ténylegesen érvényesülését alaptörvény-ellenes jogértelmezésével és jogalkalmazásával akadályozta meg. Ennek okán alkotmányjogi panaszunk III.2. részében állított jogorvoslathoz való jog sérelme alatt e jog hatékony és tényleges érvényesülésének sérelmet állítjuk. Kérjük, hogy a t. Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszunkat a jogorvoslathoz való jog sérelme körében ennek figyelembevételével szíveskedjen elbírálni.

### **III.2. A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása**

#### **III.2.1. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének sérelme a Kúria önkényes hatáskör gyakorlása okán**

Indítványozó jelen alkotmányjogi panaszban állított tisztességes eljáráshoz, illetve a jogorvoslathoz való jogainak sérelme abban ütközik ki, hogy a Kúria támadott döntésében megjelenő jogértelmezés és jogalkalmazás alaptörvény-ellenes. A bíróság jogértelmezési tevékenységét az Alaptörvény 28. cikke rendezi: *„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuláját, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indoklását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”*

Az Alkotmánybíróság megítélése szerint az Alaptörvényben rögzített e kötelezettségből következik, hogy a bíróságoknak a jogszabályok adta értelmezési mozgástér keretein belül azonosítani kell a jogszabály céljának érvényesülését, és a bírói döntésben alkalmazott jogszabályokat elsősorban arra tekintettel kell értelmezni {23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [25]}. A 20/2017. (VII. 18.) AB határozatában összekapcsolta egymással a tisztességes eljáráshoz való jogot és az önkényes jogalkalmazás tilalmát, Indokolás [18]:

*„[a] bírói függetlenségnek nem korlátozza, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel”* {Megerősítve: pl. 23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [28], 29/2021. (XI. 10.) AB határozat, Indokolás [27]}.

Az Alkotmánybíróság más döntésében is leszögezte, hogy az önkényes bírói jogértelmezés sértheti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot {23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [28]}, hiszen az Alaptörvény 28. cikke és a XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek {23/2018. (XII. 28.) AB



határozat, Indokolás [26]]. Ilyen minimális alkotmányos követelményt jelent az önkényes jogértelmezés tilalma is {17/2022. (VIII. 1.) AB határozat, Indokolás [43]}.

A Kúria jelen alkotmányjogi panaszban támadott döntésében megjelenő bírói jogértelmezés és jogalkalmazás nincs összhangban a Pp. szabályaival, így az Alaptörvény 28. cikkével sem, amely pedig az Indítványozó XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogának, emellett a XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogának sérelmét valósította meg.

A Kúria megítélése szerint ugyanis annak megállapítása, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indoklásra utalással hagyta-e helyben az ő hatáskörébe tartozik. Hozzátette: ennek során azt vizsgálja, hogy a keresettel érvényesített jog és az érdemi védekezés által körülhatárolt jogvita érdemi eldöntése szempontjából jelentős kérdésekben megegyezett-e az eljáró bíróságok álláspontja.

Az alaptörvény-ellenes kúriai jogértelmezés alapjául szolgáló konkrét jogszabályi rendelkezést a Pp. 408. § (2) bekezdése tartalmazza, amely kimondja: *„Nincs helye felülvizsgálatnak vagyoni jogi perben, ha az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indoklásra (a két feltétel a továbbiakban együtt: „jogi álláspont”) utalással hagyta helyben.”*

E szabály szükségképpen azonosítandó jogalkotói célja részben – ahogyan arra végzésében a Kúria is utal –, hogy a Pp. ilyen esetben főszabályként azért nem biztosítja a felülvizsgálatot, mert a két fokon eljáró bíróságok jogi álláspontja megegyezik. Azaz annyiban a Kúria valóban a jogalkotói célnak megfelelően jár el, hogy azonos jogi álláspont esetén engedélyezés iránti kérelem hiányában a felülvizsgálati kérelmet azonnal visszautasítja. Állításunk azonban, hogy a Kúria az azonos jogi álláspont, mint felülvizsgálati kérelmet visszautasító ok körében olyan eljárási rendet követ, amelyet a Pp. számára nem biztosít; ezzel pedig a Pp. 408. § (2) bekezdése szerinti jogszabály értelmezési tartományt átlépi, amely döntését önkényessé teszi.

A Pp. 408. § (2) bekezdésében ugyanis nemcsak az a jogalkotói akarat tükröződik, miszerint azonos jogi álláspont esetén engedélyezés hiányában nincs helye felülvizsgálatnak, hanem az is, hogy ebben a körben a másodfokú bíróságnak, mint a fellebbezést elbíráló fórumnak van meghatározó szerepe. Ennek okán pedig nem hagyhatók figyelmen kívül a fellebbezési eljárás szabályai. A Pp. rendszertanilag ugyanis a XXVII. fejezetben (364-391. §) rendezi a fellebbezés szabályait. A Pp. 408. § (2) bekezdésében szabályozott felülvizsgálatot kizáró ok, így értelemszerűen ezen a tartományon kívül esik. E szabály azonban a másodfokú bíróság már egy megtett cselekményére utal (ld. *hagyta helyben* megfogalmazás), amelyből az is következik, hogy e rendelkezés alapjának a fellebbezési szabályok között szerepelnie kell.

Ezt az alapot logikailag a Pp. 386. § (4) bekezdése képezi. Ennek második mondata kimondja: *„Ha a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet indokai alapján hagyja helyben, a másodfokú ítélet indokolásában csupán erre a körülményre kell utalni.”*

Látható, hogy a Pp. az indokai alapján fordulatot a 408. § (2) bekezdésben azonos jogszabályi rendelkezés és jogi indoklásban látja, azaz ilyen esetben: a másodfokú bíróság ugyanazokat a

jogsabályi rendelkezéseket alkalmazta és ugyanazon jogi érvelést vezetett le belőlük – figyelemmel a perbeli körülményekre is – mint az elsőfokú bíróság.

E rendelkezés céljával a korábbi perrendtartás szabályozása kapcsán az Alkotmánybíróság is foglalkozott a 605/D/2006 AB határozatában: „A Pp. 254. § (3) bekezdésének második mondata - az eljárás egyszerűsítése érdekében - a másodfokú bíróság számára az indokolás rövidített módját csak akkor teszi lehetővé, ha a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet annak indokai alapján hagyja helyben”. Hozzátette még: „Ez csak akkor (egyébként igen ritkán) fordulhat elő, amennyiben a fellebbezés (csatlakozó fellebbezés) és az ellenkérelem semmilyen új tényt vagy körülményt nem tartalmaz. Ellenkező esetben ugyanis a másodfokú bíróságnak ki kell térnie a perorvoslati eljárásban előterjesztett novumokra (új állításokra és érvekre), megindokolva, hogy azokat miért találta az ítélet megváltoztatására alkalmatlannak, vagy egyébként figyelembe nem vehetőnek.”

Álláspontunk szerint a szabályozás azonossága miatt az Alkotmánybíróság megállapításai irányadók az új Pp. égisze alatt is (ezt a folytonosságra utaló jogalkotói indokolás is alátámasztja), így az Alkotmánybíróság álláspontja alapján is megállapítható, hogy a másodfokú bíróság kivételes jogosultsága az, hogy amennyiben az elsőfokkal mindenben egyetért, akkor csak egy rövidített indokolással lássa el a másodfokú ítéletet. Ebből következően: a másodfokú bíróság kifejezett döntése az, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét azonos jogi állásponttal hagyja-e helyben vagy sem, jogi álláspontja azonos-e az elsőfokú bíróságéval vagy sem. E ténytet támasztja alá az is, hogy mind a Pp. 386. § (4) bekezdésének második mondata, mind a Pp. 408. § (2) bekezdéséből egyértelműen megállapítható, hogy a másodfokú bíróságnak utalást kell tennie arra, hogy az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával maradéktalanul egyetért, azaz a Pp. a másodfokú bíróságtól egy aktív, tevőleges magatartást vár el, amelyből jogi álláspontjának azonossága kétséget kizáróan megállapítható.

Az előzőekben kifejtettek okán jelen ügyben alaptörvény-ellenes a Kúria támadott döntésében megjelenő azon jogértelmezés, illetve jogalkalmazás, miszerint „a másodfokú ítélet indokolásában hivatkozott jogszabályhely vagy az indokolás tartalma alapján a Kúria állapítja meg – azt hivatalból vizsgálva -, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indoklásra utalással hagyta-e helyben.” A Kúria ezen értelmezése láthatóan ellentétes az Alaptörvény 28. cikke által a bíróságokkal szemben elvárt követelményekkel, hiszen nem veszi figyelembe a Pp. érintett jogszabályainak célját, rendeltetését és az ott meghatározott kereteken túlterjeszkedik.

A Pp. szabályai ugyanis nem írnak elő, nem biztosítanak a Kúria részére jogosultságot és/vagy kötelezettséget arra, hogy előzetesen hivatalból eljárva vizsgálja az első-, és a másodfokú ítéletek tartalmát és ennek alapján döntést hozzon a két ítéletben alkalmazott jogszabályhelyek és kifejtett jogi indokolás azonosságáról. E felhatalmazottság a Pp. 408. § (2) bekezdéséből és a felülvizsgálatra vonatkozó rendelkezésekből sem következik.

A Pp. indoklását megvizsgálva ugyanis megállapítható, hogy az általános indoklása (T/11900. számú törvényjavaslat a polgári perrendtartásról 239. oldal) és a 407-408. §-okhoz fűzött részletes indoklás is hangsúlyozza, hogy a törvény objektív alapon zárja ki a felülvizsgálatot a 407-408. §-okban előírt esetekben és hogy a Kúria a 408. § szerinti ügyekben a felülvizsgálatot a jogegység érdekében

kivételesen engedélyezheti. A jogalkotói szándék tehát az, hogy a felülvizsgálat kizártsága objektív okból álljon fenn és a felülvizsgálatot kizáró ezen objektív okok fennállása ellenére a Kúria - tekintettel az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdésében meghatározott feladatára – biztosítsa a jogegységet azzal, hogy kivételes esetben engedélyezi a felülvizsgálatot. Az objektív kizáró okkal érintett ügyekben a felülvizsgálat engedélyezése rendszerének rendeltetése a peres felek vonatkozásában pedig csak akkor érvényesülhet ténylegesen, ha ez az objektivitás a felülvizsgálati bíróság döntésétől teljesen független marad. Ennek értelmében a Kúria csak azt vonhatja vizsgálat alá, hogy a felülvizsgálatot kizáró ok az ő döntésétől függetlenül megállapíthatóan fennáll-e és e körben külön vizsgálatot nem végezhet, azaz a Kúria csak a másodfokú bíróság utalása meglétének vagy hiányának vizsgálatára szorítkozhat.

A Pp. 408. § (2) bekezdése teljesen objektív okot határoz meg azzal, hogy az ott meghatározott kizáró ok akkor áll fenn, ha a másodfokú bíróság utalt arra, hogy azonos jogszabályi rendelkezések alapján és jogi indokolással hagyta helyben az elsőfokú ítéletet. A Kúria feladata így annak vizsgálata, hogy a másodfokú bíróság tett-e ilyen utalást és nem az, hogy hivatalból eljárva elvégezze a két ítélet tartalmának összehasonlítását és ez alapján döntsön az azonosság fennállásáról. A Kúria az utóbbi esetben – ahogy az a jelen ügyben is történt – túllép a szerepén és számára elő nem írt jogosultságát és/vagy kötelezettséget gyakorolva dönt az első-, és másodfokú ítélet jogi álláspontjának azonosságáról.

Ez pedig nemcsak azért jár a fél (jelen ügyben az Indítványozó) tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz való jogának sérelmével, mert a Kúria hatásköre megsértésével figyelmen kívül hagyja a vonatkozó jogszabályokat, ezáltal önkényes, hanem mert a felülvizsgálatot előterjesztő felet (jelen esetben az Indítványozót) is elzárja a felülvizsgálati rendszerben biztosított jogainak gyakorlásától.

A jogalkotó ugyanis létrehozta azokat az objektív eseteket, amikor a felülvizsgálatot nem kívánja biztosítani, illetve azokat is, amikor az objektív ok fennállása ellenére a Kúria számára a jogegység érdekében lehetővé teszi a felülvizsgálat engedélyezését. A felülvizsgálati jog korlátozása miatt ezen objektív okok a törvényben egyértelműen meghatározottak annak érdekében, hogy a felülvizsgálatot előterjeszteni kívánó fél olyan a helyzetben legyen, amelyben felismeri, hogy a felülvizsgálati kérelmével egyidejűleg kell-e engedélyezés iránti kérelmet is előterjesztenie.

A 408. § (2) bekezdése és 409. § (1) bekezdés alapján ilyen kérelem előterjesztése megkövetelt, ha a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indoklásra utalással hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét. Ebből pedig azt következik, hogy e kérelem előterjesztésére irányuló kötelezettség teljesítése akkor válik szükségessé, ha a másodfokú ítélet ilyen utalást tartalmaz. Ilyen utalás hiányában nem valósul meg a 408. § (2) bekezdésében előírt tényállás, azaz a felülvizsgálat nem kizárt objektív okból, engedélyezés iránti kérelem nem szükséges. Azonban, ha a Kúria ilyen esetben a felülvizsgálati kérelem benyújtását követően önkényesen megállapítja az első-, és a másodfokú ítélet jogi álláspontjának azonosságát és ezért a felülvizsgálati kérelmet visszautasítja, az ahhoz vezet, hogy a fél a másodfokú ítélet utalásának hiányában csak a Kúria döntését követően szerez tudomást az első-, és a másodfokú ítéletek jogi álláspontjának azonosságáról, ügyében a Pp. 408. § (2) bekezdésében meghatározott tényállás csak a Kúria döntését követően valósul meg. Ez pedig azon alapvető sérelemmel jár, hogy a fél a Kúria döntését követően engedélyezés iránti kérelmet már nem tud előterjeszteni, a visszautasító végzéssel szemben jogorvoslattal pedig nem tud élni.

Megállapítható, hogy a Kúria jelen ügyben is megvalósult önkényes hatáskör gyakorlása alaptörvény-ellenes, hiszen a Pp. alapján az számára nem biztosított, nincs figyelemmel a felülvizsgálat objektív okból való kizárásának rendszerére és ezekkel teljesen ellehetetlenítette az Indítványozót attól, hogy engedélyezés iránti kérelmet terjesszen elő. Ez pedig nyilvánvalóan nem fér össze a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való joggal, hiszen az Alkotmánybíróság bemutatott gyakorlata alapján a Kúria az eljárásával a vonatkozó jogszabályokat nem tartja be, ezáltal visszaél saját függetlenségével és a felülvizsgálat nem tud hatékonyan és ténylegesen érvényesülni.

Emellett hivatkozunk az Alkotmánybíróságnak a 3027/2018. (II. 6.) AB határozatában kifejtett álláspontjára is. A határozattal érintett ügyben a Kúria hatálytalannak nyilvánította saját ítéletét miután kiderült, hogy az azt meghozó kúriai tanácsban kizárt bíró vett részt. Az Alkotmánybíróság kimondta: *„a tisztességes eljáráshoz való jog megítélése szempontjából az Alkotmánybíróság nem hagyhatta figyelmen kívül, hogy a Pp. nem ad lehetőséget arra, hogy a Kúria hatálytalannak nyilvánítson egy ítéletét abból az okból, hogy annak meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben kizárási ok áll fenn.”* {Inkolás [58]}. Következésképpen hozzátette: *„sem a jogbiztonsággal, sem a tisztességes eljáráshoz való joggal nem fér össze egy olyan gyakorlat, mely teljes egészében mellőzi a törvényi alapokat”* {Indokolás [59]}.

Az Alkotmánybíróság idézett álláspontja alapján a tisztességes eljáráshoz való joggal így nem fér össze az a Kúria gyakorlat, miszerint az előzőekben kifogásolt törvényi alapok nélkül állapítja meg – azt hivatalból vizsgálva-, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indokolásra utalással hagyta-e helyben. A Kúria jelen alkotmányjogi panaszban támadott döntése így már ezen ok miatt is alaptörvény-ellenes és sérti az Indítványozó megjelölt, Alaptörvényben biztosított jogait.

### **III.2.2. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének sérelme a Pp. 408. § (2) bekezdésének a Kúria általi átértelmezése okán**

Az eddigi érveinket e körben is fenntartva további alaptörvény-ellenességet igazoló indokokat adunk elő a Kúria azon álláspontjához, miszerint: *„Annak elbírálása során, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indokolásra utalással hagyta-e helyben, azt kell vizsgálni, hogy a keresettel érvényesített jog és az érdemi védekezés által körülhatárolt jogvita érdemi eldöntése szempontjából jelentős kérdésekben megegyezett-e az eljáró bíróságok álláspontja.”*

Az alkotmányjogi panasszal támadott döntés idézett részében bontja ki a Kúria, hogy álláspontja szerint a Pp. 408. § (2) bekezdésében meghatározott objektív ok mikor valósul meg. Ez alapján a bíróságok ítélete jogi álláspontjának azonossága megvalósul, ha a keresettel érvényesített jog és az érdemi védekezés által körülhatárolt jogvita érdemi eldöntése szempontjából jelentős kérdésekben ugyanazon álláspontra jutottak az eljáró bíróságok.

Ezzel szemben a Pp. 346. § (5) bekezdése megadja, hogy a bíróságok ítéletének kötelező részét jelentő jogi indokolás milyen tartalmi elemekből épül fel. E szerint: *„A jogi indokolás tartalmazza az ítélet*

*alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. A jogi indokolás tartalmazza azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától (a továbbiakban: a Kúria közzétett határozata), vagy az arra irányuló indítványt elutasította.”*

A Pp. hivatkozott rendelkezése alapján megállapítható, hogy a Kúria önkényesen átértelmezi a Pp. 408. § (2) bekezdését. A rendelkezés ugyanis részben a jogi indokolás azonossága esetén zárja ki a felülvizsgálatot, a Kúria ezzel szemben a keresettel érvényesített jog és az érdemi védekezés által körülhatárolt jogvita érdemi eldöntése szempontjából jelentős kérdésekben elfoglalt álláspontot vizsgálja. A jogi indokolás azonban ennél tágabb. A jogi indokolás pozitív és negatív irányú, ami azt feltételezi, hogy elő kell adni azokat az okokat, amelyek a bíróságot meggyőzték, és azokat a körülményeket, amelyek miatt a fél bizonyítását eredménytelennek találta, illetve a fél bizonyítási indítványát mellőzte (Magyar Géza: Magyar polgári perjog. Átdolgozta: Nizsalovszky Endre. 3. kiad. Franklin Társulat, Budapest, 1939, 467. o.). A bíróságok pl. a jogi indokolásban mérlegelik a bizonyítékokat is, amelynek során állást foglalnak arról, hogy az egyes bizonyítékoknak milyen bizonyító erőt tulajdonítottak, azt miképpen értelmezték. Amennyiben ebben nem értenek egyet, úgy a két ítélet jogi indokolása eltérő.

Jelen ügyet érintően a támadott döntésben maga a Kúria is utalt arra, hogy a bíróságok következtetése eltért a közlési kötelezettség és a szolgáltatási kötelezettség be nem állásával kapcsolatban. Ezen eltérés pedig szükségszerűen a bíróságok bizonyíték mérlegelésének, így az ítéletek jogi indokolásának eltéréséhez vezetett. Emellett a másodfokú bíróság a jogerős ítéletében maga is utalt arra, hogy az elsőfokú ítéletet indokbeli pontosítással hagyta helyben, amely megfogalmazásból egyértelműen következik a jogi indokolás eltérősége.

Az Indítványozó ügyében így megállapítható, hogy a Pp. 408. § (2) bekezdésében meghatározott felülvizsgálatot kizáró objektív ok nem valósult meg, mert a két bíróság ítéletének jogi indokolása közötti eltérés kétséget kizáróan megállapítható.

A Kúria ezzel szemben a Pp. 408. § (2) bekezdésének alkalmazásakor a jogi indokolás törvényi fogalmát anélkül szűkíti le, hogy ez bármilyen módon is következne a Pp. rendelkezéseiből. A Kúria jogértelmezése és gyakorlata ezek alapján sérti az Indítványozó tisztességes eljáráshoz fűződő, illetve a jogorvoslathoz való jogát, mert az irányadó jogszabályt nem tartja be, azt önkényesen átértelmezi, amely egyúttal a jogorvoslati jog hatékony és tényleges érvényesülésének is gátat szab. A Pp. 408. § (2) bekezdése ugyanis a jogi indokolás azonosságát követeli meg és a törvény egyértelműen számot ad a jogi indokolás mibenlétéről, amellyel szemben a Kúria annak csak egy részét vonja értékelés alá az azonosság vizsgálata során.

Utalunk továbbá az Alkotmánybíróság 3026/2015. (II. 9.) AB határozatára is, amely szerint, ha a jogalkotó egy taxáción alapuló, kógens, eltérést, mérlegelést és méltánylást nem engedő, zárt és

pontos szabályozást, felsorolást hoz létre, akkor ez a szabályozás nem enged mozgásteret a jogalkalmazók, és így a bíróság részére sem. A zárt szabályok felülírása, „kitágítása” a bíróságok részéről ugyanis már nem jogértelmezési, hanem contra legem jogalkalmazási – tulajdonképpen jogalkotási – tevékenységet jelent, amely felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét is. A jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé {Indokolás [27]}.

A Pp. 407-408. §-ai kimerítő jelleggel szabályozzák a felülvizsgálat kizártságának eseteit, amelyek a jogalkotói indokolás alapján is bizonyítottan mind objektív okok, azaz fennállásuk kérdése mérlegelést és méltányolást nem tesz lehetővé. E szabályok, és így a felülvizsgálat kizártságának esetei nem engednek mozgásteret a jogalkalmazók számára. Az Alkotmánybíróság értelmezése alapján így ezeket a szabályokat felülrni nem lehet, hiszen az ezáltal megvalósuló tulajdonképpeni jogalkotási tevékenység nem fér össze az Alaptörvény rendelkezéseivel.

Jelen alkotmányjogi panasszal támadott döntésben a Kúria a Pp. 408. § (2) bekezdésében meghatározott felülvizsgálat kizártságára vonatkozó objektív okot az előzőekben előadottak alapján megállapíthatóan felülírta. A Pp. 346. § (5) bekezdésében meghatározott jogi indokolás fogalmát ugyanis törvényi alap nélkül a Pp. 408. § (2) bekezdésében előírtaktól eltérően, egy szűkebb értelmezési tartományban alkalmazza. E jogértelmezés és jogalkalmazás pedig ahhoz vezet, hogy a Kúria az érintett felülvizsgálat kizártsági okot felülírja és alkalmazási terjedelmét megváltoztatja. A Kúria ugyanis a jogi indokolás fogalmának szűkebb használatával a Pp. 408. § (2) bekezdés szerinti felülvizsgálat kizártsági okot kitágítja; hiszen azzal, hogy az ítéletek jogi indokolásait csak bizonyos részeiben vizsgálja, az értékelési tartományon kívül maradnak a jogi indokolás bizonyos részei. Ez pedig azt eredményezi, hogy az első, - és a másodfokú ítéletek jogi indokolásainak nem vizsgált részeiben fennálló eltérések is értékelésen kívül maradnak. Vagyis: minden ilyen esettel érintett jogerős ítélet a jogalkotói szándéktól eltérően a Pp. 408. § (2) bekezdése alá esik, annak ellenére, hogy az elsőfokú ítélettel összevetett jogi indokolásuk eltérő.

A Kúria támadott döntésben megjelenő jogértelmezése tehát contra legem jogalkalmazásnak, tulajdonképpeni jogalkotásnak tekintendő, hiszen az érintett felülvizsgálat megtagadási okot felülírja és a jogalkotói akarattól eltérő alkalmazási körre kitágítja.

Indítványozó ügyében a Kúria - a támadott döntésében is elismerten - a Pp. 408. § (2) bekezdésének alkalmazásakor nem értékelte azt, hogy a bíróságok jogi indokolása a közlési kötelezettség teljesítésével és a szolgáltatási kötelezettség be nem állásával kapcsolatban eltért egymástól. Indítványozó felülvizsgálati kérelme ezért visszautasításra került. Amennyiben azonban Kúria a jogi indokolások egészét és nem csak az általa szubjektíven meghatározott szűkített tartományát vizsgálta volna, úgy a felülvizsgálati kérelmet befogadta volna. Ennek okán látható, hogy a Kúria ismertetett, a Pp. 408. § (2) bekezdését felülíró jogértelmezése és jogalkalmazása sérti az Indítványozó tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jogát.

A Kúria e contra legem jogalkalmazásával kapcsolatban állítjuk az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében deklarált törvény előtti egyenlőség sérelmét is az Indítványozó személyében. A 9/2016. (IV. 6.) AB határozat alapján a törvény előtti egyenlőség követelményének megtartása nemcsak a



jogalkotáskor, hanem a jogértelmezéskor és jogalkalmazáskor is kötelezettséggként jelentkeznek: „az Alaptörvény XV. cikke (1) és (2) bekezdéseinek az értelmezett tartalma nemcsak a jogszabályokra irányadó alaptörvény-ellenességük vizsgálatakor, hanem a bírói döntésekben megjelenő jogszabály-értelmezésre is, a jogszabályok normatartalmának meghatározása során, a jogszabály konkrét tényállásra vonatkoztatásánál” {Indokolás [26]}.

Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése szerinti hátrányos megkülönböztetés tilalmának sérelme összehasonlítható (azonos csoportba tartozó) személyi körön belül állapítható meg. A hátrányos megkülönböztetésnek tehát homogén csoporton belül kell fennállnia {legutóbb: 3104/2023. (III. 14.) AB határozat, Indokolás [48]}.

Ennek okán előadjuk, hogy a Kúriának a Pp. 408. § (2) bekezdését érintő contra legem jogértelmezése és jogalkalmazása során az Indítványozó személyét érintő törvény előtti egyenlőség sérelmét az valósítja meg, hogy Indítványozó homogén csoportot képez, azaz összehasonlítható helyzetben van minden olyan személlyel, akinek a vagyoni jogi peres ügyében az eljáró bíróságok meghozott ítéletei eltérő jogi indokolással bírnak, hiszen a jogvitát lezáró jogerős ítéletre a Pp. 408. § (2) bekezdése ezáltal nem alkalmazandó. A Kúria jelen alkotmányjogi panaszban támadott döntésében megjelenő jogértelmezés azonban hátrányos módon megkülönbözteti azokat a személyeket (így Indítványozót is), amelyek ügyében a Kúria megítélése szerint a jogvita érdemi elbírálása szempontjából nem jelentős jogi indokok körében áll fenn az eljáró bíróságok által meghozott ítéletek jogi indokolásának az eltérősége. E jogértelmezés ugyanis ahhoz vezet, hogy az említett hátrányos megkülönböztetéssel érintett személyek ügyében meghozott jogerős ítélet mégis a Pp. 408. § (2) bekezdése alá fog esni, amely e megkülönböztetéssel érintett személyek, és így Indítványozó esetében is kétségtől egy hátrányos helyzetet eredményez, hiszen az előterjesztett felülvizsgálati kérelmük visszautasításra kerül.

Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése alapján valamely megkülönböztetés alaptörvény-ellenessége akkor állapítható meg, ha a jogszabály vagy a bírói döntés alkotmányos indok nélkül tesz különbséget a szabályozás szempontjából egymással összehasonlítható helyzetben lévő (homogén csoportba tartozó) jogalanyok között. Alkotmányjogi szempontból a különbségtétel akkor aggályos, ha a megkülönböztetésnek nincs tárgyilagos mérlegelés szerinti észszerű indoka, vagyis az önkényes {pl.: 13/2020. (VI. 22.) AB határozat, Indokolás [35], 3104/2023. (III. 14.) AB határozat, Indokolás [54]}. A Kúria által alkalmazott különbségtételnek alkotmányos indoka nincsen, az önkényes, hiszen még indokát sem adja annak, hogy e jogértelmezés és jogalkalmazás milyen oknál fogva szükséges.

Állításunk továbbá az is, hogy a Kúria támadott döntésében követett jogértelmezés ellentétes az Alkotmánybíróság a 605/D/2006 AB határozatában megjelenő állásponttal, amely kimondja, hogy a másodfokú bíróság által az elsőfokú bíróság ítéletének indokai alapján történő helybenhagyása „csak akkor (egyébként igen ritkán) fordulhat elő, amennyiben a fellebbezés (csatlakozó fellebbezés) és az ellenkérelem semmilyen új tény vagy körülményt nem tartalmaz. Ellenkező esetben ugyanis a másodfokú bíróságnak ki kell térnie a perorvoslati eljárásban előterjesztett novumokra (új állításokra és érvekre), megindokolva, hogy azokat miért találta az ítélet megváltoztatására alkalmatlannak, vagy egyébként figyelembe nem vehetőnek.”



E körben hivatkozunk a jelen alkotmányjogi panaszunk 10. oldalán írtakra, miszerint az Alkotmánybíróságnak a korábbi perrendtartás hatálya alatt kifejtett álláspontját a szabályozás azonossága okán alkalmazandónak találjuk az új Pp. égisze alatt is, illetve, hogy a Pp. 386. § (4) bekezdése szükségszerűen képezi a Pp. 408. § (2) bekezdésében kodifikált felülvizsgálatot kizáró ok alapját.

Az Alkotmánybíróság idézett döntése alapján a másodfokú bíróság nem hagyhatja indokai alapján helyben az elsőfokú ítéletet, amennyiben bármilyen nívumra ki kell térnie vagy kitér az ítéletében. A Pp. 386. § (4) bekezdésének, illetve a Pp. 408. § (2) bekezdésének kölcsönhatásából pedig így az következik, hogy ilyen esetben nem áll fenn a két ítélet közötti azonos jogi álláspont, azaz a másodfokú bíróság nem azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indoklásra utalással hagyja helyben az elsőfokú ítéletet és a felülvizsgálat ebből az okból nem lehet kizárt.

Ahogy korábban előadtuk: a támadott döntésében maga a Kúria is elismeri, hogy bizonyos kérdések körében nem értett egyet az első-, és másodfokú bíróság; ez a jogi indokolások azonosságát már alapvetően kizárja. A két ítéletet összehasonlítva azonban az is megállapítható, hogy a másodfokú ítéletben nívumként jelenik meg a bérleményben folytatott tevékenység és a káresemény okozatossági kapcsolata. Az elsőfokú ítélet ugyanis csak azt bontogatja, hogy a bérlemény funkciója bejelentésének elmaradása értékelendő az Indítványozó terhére és egyúttal az alperes felelősségét is megállapítja abban, hogy erre nem kérdezett rá. Ezzel szemben a másodfokú ítélet ennél tovább tekint és rögzíti, hogy ha akár csak közvetetten is közrehatott a bérlemény funkciója a káreseményben, úgy az alapper alperesének szolgáltatási kötelezettsége nem állt be. A másodfokú ítélet tehát nívumként jeleníti meg a közvetettség kérdésének vizsgálatát a káresemény körében.

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint, amennyiben az Alkotmánybíróság egy jogszabályi rendelkezés Alaptörvénnyel összhangban való értelmezéséről korábban már állást foglalt, úgy az eljáró bíróságoknak erre tekintettel kell lennie az ítéletük meghozatal során {29/2021. (XI. 10.) AB határozat, Indokolás [29], megerősítve: 5/2022. (IV. 14.) AB határozat [65]}. Ebből következően, ha az eljáró bíróság az Alkotmánybíróság ezen értelmezését nem követi és ezt megfelelően megindokolni elmulasztja vagy megindokolni nem tudja, úgy jogértelmezése és döntése alaptörvény-ellenes.

Jelen esetben a másodfokú bíróság ítéletében több tekintetben is eltért az elsőfokú bíróság ítéletétől köztük a nívumként említett körülményben is. Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint ilyen esetben a másodfokú bíróság nem alkalmazhatja a Pp. 386. § (4) bekezdésének második mondatát, miszerint indokai alapján hagyja helyben az elsőfokú ítéletet. Mivel e rendelkezéssel a bemutatottak alapján a Pp. 408. § (2) bekezdésében megjelenő felülvizsgálatot kizáró ok összefüggésben áll, következik az, hogy ha a Pp. 386. § (4) bekezdése az ügyben nem alkalmazható, úgy nem áll fenn a Pp. 408. § (2) bekezdésének esete sem. A Kúria támadott döntése ezért nem áll összhangban az Alkotmánybíróság 605/D/2006 AB határozatában megjelenő értelmezéssel, mert úgy tekinti az eljáró bíróság jogi álláspontját azonosnak és a felülvizsgálatot kizártnak, hogy azok közben eltérők, a másodfokú ítélet nívumot tartalmaz. Ezen alaptörvény-ellenes jogértelmezés pedig az Indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében meghatározott tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jogának sérelmét jelentik.

Végezetül a Kúria támadott döntésében megjelenő jogértelmezéssel kapcsolatban utalunk az Alkotmánybíróságnak a bíróságokat terhelő indokolási kötelezettség körében kifejtett álláspontjára. Az indokolási kötelezettség konkrét megsértését jelen beadványunk későbbi részében adjuk elő. Beadványunk jelen részében arra kívánunk rávilágítani, hogy a bíróságokat terhelő indokolási kötelezettségből fakadóan nem megalapozott a Kúria támadott döntése azon okból, hogy a Kúria által a két ítélet között azonosított eltérések nem minősülnek a per eldöntése szempontjából jelentős kérdésnek.

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint ugyanis *„a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon”* {7/2013 (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34], megerősítve: pl. 5/2022. (IV. 14.) AB határozat, Indokolás [66]}. Leszögezte még: *„az indokolásnak az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre minden esetben ki kell terjednie”* {pl. 3557/2021. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [28], 5/2022. (IV. 14.) AB határozat, Indokolás [66]}.

A Kúria megítélése szerint az eljáró bíróságok jogi álláspontjának eltérése a közlési kötelezettség teljesítése és a szolgáltatási kötelezettség be nem állása körében állapítható meg, amelyek azonban a per eldöntése szempontjából nem bírtak jelentőséggel. Ellenben az ítéletekből megállapítható, hogy az eljáró bíróságok az indokolási kötelezettségük teljesítése során nagy jelentőséget tanúsítottak az Indítványozó közlési és ehhez kapcsolódóan az alapperes alperese szolgáltatási kötelezettsége beálltának körében elfoglalt álláspontjuk kifejtésének. A másodfokú bíróság egyenesen ezen érveléséből következően döntött az Indítványozó kereseti igényének jogalapjáról. Ítéletének [15] bekezdésében ugyanis kijelentette: a közlési kötelezettség megsértése miatt az alperes szolgáltatási kötelezettsége bizonyos körben nem állt be, azaz a kereseti jogalap részben megalapozott. Ezen szolgáltatási kötelezettség be nem állása pedig az Indítványozó ingatlanán álló, a kötvényen feltüntetett telephely címétől eltérő címről is megközelíthető és külön megjelölhető, nem a kötvényen szereplő tevékenységgel érintett épületekben keletkezett tűzkár biztosítási eseményre vonatkoztatható.

Az Alkotmánybíróságnak az indokolási kötelezettség teljesítése körében kifejtett álláspontja alapján az egyértelműen megállapítható, hogy a másodfokú bíróság jogi indokolásának e része az ügy érdeme szempontjából jelentősnek tekintendő, hiszen erre alapozva a kereseti jogalap csak részbeni fennállását állapította meg. Az ezzel érintett körben az eljáró bíróságok álláspontjának eltérését pedig a Kúria is megállapította a jelen alkotmányjogi panaszban támadott döntésében. Ezen oknál fogva a Kúria támadott döntése a saját önkényes jogértelmezésébe sem illik bele, hiszen olyan körülményeket minősít jelentéktelennek, amelyeknek mindkét bíróság nagyfokú jelentőséget tanúsított a jogvita eldöntése során. A támadott döntés tehát ellentmondásos és iratellenes, amely nyilvánvalóan nincs összhangban az Alaptörvény rendelkezéseivel, hiszen az Indítványozó tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslat hatékony és tényleges érvényesülése hiányában a jogorvoslatihoz való joga sérül.

### **III.2.3. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme az indokolási kötelezettség megsértése okán**

Az előzőekben kitértünk az Alkotmánybíróságnak a bíróságokat terhelő indokolási kötelezettséggel kapcsolatos gyakorlatára. A leírtakat megismételni nem kívánjuk, de azokat a következők során is fenntartjuk és az alábbiakkal egészítjük ki.

A már említett 7/2013 (III. 1.) AB határozatában az Alkotmánybíróság rögzítette még, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog értelmének meghatározása során irányadónak tekinti az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: „EJEB”) által e jog körében kifejtett elveket is, mert a jogvédelem szintje e jogot érintően nem lehet alacsonyabb az EJEB által meghatározott szintnél {Indokolás [30]}. Az EJEB gyakorlatára hivatkozva így az Alkotmánybíróság is megfogalmazta, hogy a tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be. Az indokolási kötelezettség terjedelmét azonban a bírói döntés természete és az ügy egyedi körülményei határolják be. Ám a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is számot adjon {Indokolás [31]}.

A Kúria a jelen alkotmányjogi panaszban támadott döntésének [10] bekezdésben a következőképpen foglalt állást: *„Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a felperes közlési kötelezettségének teljesítésével és az alperes szolgáltatási kötelezettségének be nem állásával kapcsolatban az elsőfokú bíróságtól eltérő következtetésre jutott, de ennek a keresettel érvényesített jog és az érdemi védekezés által körülhatárolt jogvita érdemi eldöntése szempontjából nem volt jelentősége. A Kúria értékelése szerint ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indoklásra utalással hagyta helyben, így felülvizsgálatnak nincs helye [Pp. 408. § (2) bekezdés].”*

Annak ellenére, hogy a Kúria érdemi döntése (felülvizsgálat visszautasítása) az előbbiekben idézett álláspontján alapul, az indokolásának későbbi részében mégsem ad számot arról, hogy az eljáró bíróságoknak a közlési kötelezettség és a szolgáltatási kötelezettség körében kifejtett eltérő álláspontjának a keresettel érvényesített jog és az érdemi védekezés által körülhatárolt jogvita érdemi eldöntése szempontjából miért nem volt jelentősége.

Ellenben az Alkotmánybíróság álláspontja alapján a bíróságnak az indokolásában mindig számot kell adnia az ügy érdeme szempontjából jelentős kérdésekre. Jelen esetben az ügy érdekéhez tartozik a felülvizsgálatnak a Pp. 408. § (2) bekezdésében meghatározottokból való kizártsága, ezért az EJEB átemelt gyakorlatát is figyelembe véve nyilvánvaló, hogy ezen ok fennállását megállapító döntés esetén az indokolási kötelezettség terjedelme szükségszerűen kiterjed arra, hogy a Kúria kellő részletességgel mutassa be az e döntését megalapozó érveket.

Az Alkotmánybíróság a bíróságtól elvárt indokolási kötelezettség teljesítése során vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket {7/2013 (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. Ez alapján a Kúria indokolásának hiányossága kétséget kizáróan fennáll. A jogvita természete biztosítási szolgáltatás teljesítése. E szolgáltatások terjedelmét a Ptk. 6:452. § alapján mindenkor befolyásolja a biztosítási ajánlattevőt terhelő közlési kötelezettség teljesítése. Ezért jelen alkotmányjogi panaszban támadott döntés meghozatala során alkalmazott Pp.

408. § (2) bekezdésének indokolása során a Kúriának ki kellett volna térnie arra is, hogy az eljáró bíróságoknak az e körben, illetve az ehhez kapcsolódó szolgáltatási kötelezettség kérdésében eltérő álláspontja miért nem volt jelentős a jogvita érdemi eldöntése szempontjából az alapeljárásban. E tekintetben ugyanis az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján figyelemmel kell lenni arra is, hogy a feleknek mind az elsőfokú, mind pedig a másodfokú eljárásban benyújtott beadványaiban és az első-, valamint a másodfokú ítéletben is döntő jelentősége volt az Indítványozó közlési kötelezettség teljesítése kérdésének és ehhez kapcsolódóan az alapper alperese szolgáltatási kötelezettségének. E kötelezettségek teljesítése és fennállása az ügyben választ igénylő lényeges kérdésnek tekintendők már csak azért is, hiszen a jogerős ítélet éppen az Indítványozót terhelő közlési kötelezettség megsértése miatt állapította meg az alapper alperese szolgáltatási kötelezettségének, azaz a kereseti jogalapnak a részbeni fennállását.

A Kúra támadott döntése így megállapíthatóan alaptörvény-ellenes, mert az abban megjelenő indokolás nem éri el az Alaptörvény által elvárt mértéket, hiszen az nem terjed ki az ügy érdeme szempontjából jelentős valamennyi kérdésre. Tekintettel arra, hogy az elvárt indokolási kötelezettség teljesítése az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog körében értékelendő, ezért e kötelezettség megsértése az Indítványozónak az Alaptörvényben foglalt e jogát sérti.

#### **IV. Egyéb nyilatkozatok és melléletek**

- a) Indítványozó a jelen alkotmányjogi panasszal támadott kúriai döntés végrehajtásának felfüggesztését nem kérte.
- b) A kifejezetten a t. Alkotmánybíróság előtti eljárásra vonatkozó ügyvédi meghatalmazást mellékletként csatoljuk.
- c) Indítványozó a panaszban szereplő adatainak közzétételéhez nem járul hozzá.
- d) Az Indítványozó érintettségének igazolása érdekében mellékletként csatoljuk a Fővárosi Törvényszék 21.G.41.091/2019/60. számú elsőfokú közbenső, illetve a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.380/2022/12. számú jogerős közbenső ítéletét, valamint a Kúria Gfv.I.30.126/2023/2. számon meghozott jogerős végzését. Csatoljuk emellett az alapper beavatkozója által a Kúria támadott döntésével szemben benyújtott jogegységi panaszt, illetve a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.380/2022/12. számú jogerős (közbenső) ítéletével szemben benyújtott alkotmányjogi panaszt.
- e) Jelen alkotmányjogi panaszunkat az Abtv. 53. § (2) bekezdésének követelménye alapján az elsőfokú bíróságnál nyújtottuk be. Az Abtv. 54. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság előtti eljárás illetékmentes, ezért illeték lerovására nem került sor.

Budapest, 2023. július 20. napján

Tisztelettel,

[REDACTED]

Indítványozó

képviselőjében:

dr. Rátky Miklós ügyvéd

Rátky és Társa Ügyvédi Irod

[REDACTED]

**Mellékletek**

- |                    |                                                                                                                                                 |
|--------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| 1. számú melléklet | Ügyvédi Meghatalmazás                                                                                                                           |
| 2. számú melléklet | Fővárosi Törvényszék 21.G.41.091/2019/60. számú elsőfokú közbenső ítélete                                                                       |
| 3. számú melléklet | Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.380/2022/12. számú jogerős közbenső ítélete                                                                          |
| 4. számú melléklet | Kúria Gfv.I.30.126/2023/2. számon meghozott jogerős végzése                                                                                     |
| 5. számú melléklet | Alapper beavatkozója által a Kúria Gfv.I.30.126/2023/2. számon meghozott jogerős végzésével szemben benyújtott jogegységi panasz                |
| 6. számú melléklet | Alapper beavatkozója által a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.380/2022/12. számú jogerős közbenső ítéletével szemben benyújtott alkotmányjogi panaszt |